

מאכלי צנע

אני מקווה ששמתם לב כמה אני רואגת לכיס שלכם וכמה אני מחפשת עבורכם מאכלים שכמעט לא עולים כסף. הנה, שני סלטים שיחד עם פרוסת לחם ונקניק וכוס שוקו חם, עושים לכם ארוחת-ערב משביעה יפה וזולה. סלט שעועית ירוקה או צהובה: מבשלים חצי ק"ג שעועית במים ובמלח. מסננים ומסדרים את השעועית בעיגול על הצלחת. במחבת ממיסים 2 כפות חמאה, מטגנים בה שן שום גדולה וכתושה ולתוך החמאה והשומן סוחטים חצי לימון. את כל זה, בעודו חם, שופכים על השעועית ואם רוצים מרסקים על הכל ביצה קשה אחת.

מקופחי כל העולם התאחדו

הבן הקטן שלי, בן ה-5 (בשבוע הבא יומולדת) מצטרף למיפלה של ויקי שירן. זה נכון שהוא לא החליט על זה, כי עוד אין לו כושר החלטה מיידועימה. אבל אנחנו הורים נבונים והחלטנו שזה המקום הכי מתאים לו. בבוקר, כשאני מעירה אותו, הוא פוקח עין תורנית, מסתכל עלי בחשדנות ושואל אם כבר הערתי את אחיו. מייד הוא מוסיף שאם אחיו לא קם, גם הוא לא רוצה. בזמן ארוחת הבוקר נעשית בריקה מאוד מרוקרת אם הוא לא יקום — קטן או יותר גדול מהואפאל של השני — כדרך-כלל הואפלים הם באותו גודל, ואז הוא פורץ בועקה מרה, "למה נתת לו קורס?" ברך פייר שאחיו הולך לבית-הספר והוא רק לגן-הילדים. בבוקר יש לו טענות רק לשתי הגנות שלו ול-20 החברים הקטנים שלו. כצהריים יש לו טענות אלי, אל אחיו, אל אביו ואל כמה שכנים שאנחנו פוגשים במיקרה ושתוך כדי אמירת שלום ליטפו אותו בראש וקילקלו לו את השערות שלו. בזמן ארוחת-הצהריים הוא שואל למה הוא קיבל יותר תפוחי-אדמה וגם לחילופין למה הוא קיבל פחות תפוחי-אדמה וגם כמובן, למה הכוס של האב שלו מלאה מיץ עד הסוף ורק הכוס שלו מלאה לא עד הסוף. אחרי ארוחת-הצהריים הוא מרוכז לגמרי, כי האב שלו צריך לכתוב שעורי-בית והוא (המקופח) צריך כל הזמן לשחק, כאילו שהוא קטן. אחרי-הצהריים הוא נגד הטלוויזיה. ברור לו שאת ערב חדש המציאו כמויחד נגדו. כשמראים את יצחק שמיר בנאום כנסת, ברוק בואן שהיה צריך להיות טרזן הוא צועק ש...כל הזמן הם שמים את השטרות של הגדולים! בזמן ארוחת-הערב אני חותכת את הלחם

והגבינה עם פלסים שלא תהיה מילחמת-אחים. באמבטיה אי אפשר לרחוץ את שניהם, כי הם רבים ומרביצים, או הוחלט לרחוץ כל אחד לחוד. אם מבקשים ממנו להיכנס ראשון לאמבטיה הוא צועק, "למה אני מתרחץ והוא לא?" ואם אחיו נכנס קודם למים, הוא פורץ בבכי מר ואומר: "תמיד הוא קודם ואני המיסכן אחר-כך".

בלילה משכיבים את שניהם ביחד בשעה 8. זה בשביל להימנע מהפיכה צבאית. כשהקטן נרדם מותר לגדול לדרת מהמיטה שלו ולהגיע לסלון לעוד חצי שעה. ברגע שהוא מגיע הוא ממלמל "כל החיים שלי מחורבנים בגלל הקטן הנורניק הזה". תודה רבה, אני בסדר. מה שלומכם?

סלט חם מכרישות (כשאין כרישה אפשר להשתמש בכצל יבש): מכשלים קילו אחד של כרישה (או בצלים בינוניים) במימלח. מעבירים אותם מהסיר לתוך צלחת פיירקס. במחבת מחממים שלוש כפות שמרזית ועליו מטגנים שן שום כתושה ועגבניה גדולה חתוכה קוביות, מוסיפים מלח פלפל שחור ואורגנו ושופכים את כל העסק על הכרישות שכבר הספיקו לנוח בפירקס. אפשר לאכול את זה ככה ואפשר לבזוק על הכל קצת גבינה צהובה ולהכניס לגריל לשתיים-שלוש דקות. בתיאבון לכם ואל תראגו. אנחנו נבלה את כל החורף באכילת מאכלים זולים ואת הכסף שיישאר לנו נשמור לימים גרוועים יותר, שכנראה עוד יבואו.

קומודה בסיגנון ארידור הז

בשום פנים לא לזרוק! היום אנחנו לא במצב שאפשר לזרוק משהו מהבית. אפילו אם זה ארון הפוליסטורה המגעיל והישן שירשנו מהסבתא לפני 30 שנה ואף אחד לא סובל את הצורה המיושנת שלו.

כמוכן, קודם כל אפשר לנסות למכור. זאת אומרת, לפרסם מודעה באיזה עיתון, תמורת סכום סימלי של חמשת אלפי לירות (כן, אני מדברת בלירות, מה לעשות?) לקבל 50 טלפונים של נורניקים, שחלק מהם גם באים הביתה בכל מיני שעות, מסתכלים על הארון שלך בפרצוף של כרוכי-חמוץ ואומרים, "כמה את רוצה בשביל הובל הזה?" כשגומרים לריב עם כל הברכארים האלה ומתייאשים מלמכור את השמאטה, הולכים פשוט לחנות לחומרי בניין, קונים פחית צבע-שמן וצובעים את המיטרה. שמים עליו צינצנת עם פרחים, כמה תמונות מצחיקות, אגס מקרמיקה והופ, יש ארון חדש לגמרי בסטייל נדיר. תשימו יד על הלב ותגידו — לא הצלתי אתכם! כמה היה עולה סבל שיקח את זה?

"אני מאמין" של נהגימונית אלמוני

מאז שהעלו את מחירי הנסיעה במוניות ב-9780 אחוז הפסקתי להשתמש בהן. אני הולכת הרבה ברגל, נוסעת באוטובוס ולפעמים אפילו לוקחת את האוטו שלי, נוסעת בו רבע שעה ליעד, ועוד חצי שעה מחפשת חנייה. רק לעיתים רחוקות מאוד, כשממש אין ברירה, אני עוצרת מונית. האמת היא שזה שווה את הכסף. משהו מסיע אותך, מתעצבן כשבילך, מקלל בשבילך, מביא אותך בריוק לאן שאת צריכה וכשהי יורדת מן המונית, הוא הולך לחפש מקום חנייה. אבל הדבר החשוב מכל אלה הוא ההסבר המפורט על החיים, המקבלים בדרך, כשקבעו שהנשים פטפטניות, כנראה עוד לא היו גימנוניות בעולם. אלה מרברים אוטוטרדה, על כל נושא בעולם, כלכלה, פוליטיקה, מין, קרובי מישפחה באמריקה, ובעצם מה לא. הנהג האחרון שאיתו נסעתי, נתן לי הרצאה מאלפת על המצב בארץ, וחבל לי לא לשלף אתכם כחוייה. הוא — אני כל הזמן נוסע בקו ירושלים-לוד. בטח נתב"ג, אלא מה, העיר לוד? השתגעתי? מה יש לי לעשות בעיר לוד? היית שם פעם? עיר של מרוקאים מהעליה השנייה. אלה שנוסעים לנתב"ג, זה אנשים מסטייל אחר, מלובשים, מחונכים. אני — סלח לי, נרמה לי שאתה לא נוסע בדרך הכי קצרה. הוא — תגיד, מתי נסעת פה בפעם האחרונה, את לא רואה שכל העיר סתומה? טמבון נוגע בטמבון ואנשים בוכים שאין להם כסף, תיראי, תיראי, סוברו 83; פיאט 84; וולוו 83. אני — יש גם כמה מכוניות יותר ישנות. הוא — בטח, וצריך להוריד אותן מהכביש. כל התאונות זה בגלל הטרנטס שנוסעות על הכבישים. אני — אתה רוצה שרק לעשירים יהיו מכוניות? הוא — לא. אני מציע שכל בעיארם ישיש לו אוטו ישן, יבוא למכס, יתן את האוטו שלו, שמה יתנו לו כסף, יוסיף כמה מהכיס שלו ויקנה אוטו חדש. אני — ומאיפה, למשל, יקחו כסף לתת לכל אחד שרוצה אוטו חדש? הוא — מה זה מאיפה? אין להם כסף לממשלה? שלא יתנו את כל הכסף לשימון פרס ולרביץ, בשביל מפא"י, אז ישאר כסף. אני — מי זה אמר לך שנותנים להם כסף, אני רווקא חשבתי שנותנים כסף להתחלואות ולישיבות. הוא — טוב, זה מגיע להם, בגלל הקואליציה. בגלל שאם הרתיים לא יקבלו כסף, הם יצאו מהממשלה ויביאו עוד פעם את מפא"י. אני — וזה נראה לך כליכך גורא? הוא — טוב, אני רואה שאת לא מבינה כלום. מה העניין, את לא גרה בארץ? תגיד, מי הרס את הארץ הוואת, מי הביא אינפלציה של מאתיים אחוז, מי עשה את הפער, מי הביא את הברזונת הזה אלי גבע שיהרוס את הצבא. מי מלקק את התחת של הערבים ומחליש את היהודים? אני — אני ממש לא יודעת. הוא — זהו, ראיתי עליך שאת לא מבינה כלום. תגיד את עוברת, איפה? אני — בעיתון. הוא — באיזה עיתון? אני — העולם הזה. הוא — אה, בעד זה המוח שלך קצת עקום. טוב, למה לא אמרת קודם שאת מהעולם הזה. תגיד, מי זאת הילדה בת השתיים-עשרה שדוץ בן-אמוץ עשה לה?